

«І липи темна тінь, горіха тінь прозора...» (1964)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

І липи темна тінь, горіха тінь прозора...
В мені озвалося сріблясто-голубим,
Коли учора, вчора-ізвечора
На сизім вогнищі дрімав між нами дим,

І шепітливі руки говорили
До рук моїх в солонім забутті,
І говорило поле, і могили,
І я казав собі у темноті:

Не назову тебе. Хоч знаю,
Що прийде час і назову.
І від Дунаю до Дунаю,
На верховині, на низу
Я назову тебе. Я знаю.

Півслова правди дорогої,
Півслова сонця уночі —
І слово правди дорогої,
І слово сонця уночі!

Цим словом схоплений, знуртуєш
Своє життя і всіх — до дна.
Повір мені, ти чуєш, чуєш,
Моя дружино і жона?

1964

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/i_lypy_temna_tin_horikha_tin_prozora